

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 53/08-12

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 14. februára 2008 predbežne prerokoval sťažnosť RNDr. E. K., t. č. vo výkone trestu, vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva na poskytnutie času a možnosti na prípravu obhajoby podľa čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky a základného práva zakazujúceho stíhať za trestný čin, za ktorý už bol páchatel právoplatne odsúdený alebo oslobodený spod obžaloby, podľa čl. 50 ods. 5 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj práva na prejednanie jeho záležitosti spravodlivo a v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 2 To 312/06 zo 7. decembra 2006 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť RNDr. E. K. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 19. marca 2007 doručená sťažnosť RNDr. E. K. (ďalej len „sťažovateľ“) vo veci namietaného porušenia

jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, základného práva na poskytnutie času a možnosti na prípravu obhajoby podľa čl. 50 ods. 3 ústavy a základného práva zakazujúceho stíhať za trestný čin, za ktorý už bol páchatel právoplatne odsúdený alebo oslobodený spod obžaloby, podľa čl. 50 ods. 5 ústavy, ako aj práva na prejednanie jeho záležitosti spravodlivo a v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 2 To 312/06 zo 7. decembra 2006 (ďalej aj „namietané uznesenie“).

Sťažovateľ v sťažnosti uvádza, že 19. októbra 2005 podal žiadosť o podmieňané prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody, ktorá bola zaevidovaná na Okresnom súde Banská Bystrica (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. 3 PP 159/2005. V nadväznosti na to poznamenáva, že podľa § 333 ods. 1 zákona č. 141/1961 Zb. o trestnom konaní súdnom (trestný poriadok) v znení neskorších predpisov platného do 31. decembra 2005 (ďalej len „zákon č. 141/1961 Zb.“), ako aj podľa § 415 ods. 1 a 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 301/2005 Z. z. Trestného poriadku v znení neskorších predpisov účinného od 1. januára 2006 o návrhu odsúdeného na jeho podmieňané prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody mal rozhodnúť všeobecný súd na verejnom zasadnutí v lehote 60 dní od jeho doručenia.

Zo sťažnosti ďalej vyplýva, že *„Ku samotnému konaniu došlo na OS v BB vo veci 3 PP 159/2005 až 11. 09. 2006. To znamená, že OS v BB o 500 % prekročil zákonom ustanovenú lehotu (60 dní) na realizáciu verejného zasadnutia súdu. Napriek tomu, že som žiadal KS v BB (odvolanie) aby vyslovil prietah v súdnom konaní na OS v BB, KS v BB v tejto veci nerozhodol (ignoroval).*

Preto žiadam Ústavný súd aby:

- a) vyslovil prietah v súdnom konaní a*
- b) priznal finančné zadosťučinenie vo výške 300.000 Sk (tristotisíc Sk) v zmysle čl. 46 ods. 3 ústavy (ako nemajetková ujma)“.*

K požadovanému priznaniu finančného zadost'učinenia sťažovateľ uviedol, že si je «vedomý toho, že zákon č. 514/2003 Z. z. poskytuje zákonnú možnosť na domáhanie škody spôsobenú nezákonným postupom na Min. spravodlivosti SR. Z vlastnej skúsenosti ovšem musím s poľutovaním konštatovať, že táto možnosť je iba teoretická. V tejto veci by som chcel poukázať na písomné stanovisko Min. spravodlivosti č. 3094/2006-32 zo dňa 30. 8. 2006 v ktorom sa píše: „Povinnosť súdu rozhodnúť v lehote 60 dní v zmysle § 333 ods. 1 Tr. por. sa týka iba rozhodovania o návrhu prokurátora alebo riaditeľa nápravno výchovného sústavu, prípadne záujmového združenia občanov, nie rozhodovania o žiadosti odsúdeného o podmienené prepustenie“. Podľa môjho názoru zákon je formulovaný jednoznačne a transparentne a nie je pochýb o tom, že rozhodovanie súdu do 60 dní sa týka aj rozhodovania o žiadosti odsúdeného. Z uvedených dôvodov žiadam aby ústavný súd vo veci konal sám».

Napokon sťažovateľ poznamenal, že „Prietah v tejto veci zároveň znamená aj predĺženie lehoty na opakovanie mojej žiadosti o podmienenom prepustení z VTOS (§ 415 ods. 1 Tr. por.)“.

Pokiaľ ide o sťažovateľom namietané porušenie jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na prejednanie jeho záležitosti spravodlivo a v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, sťažovateľ vyslovuje názor, že „Tak ako prvostupňový súd (OS v BB) aj KS v BB hodnotil dôkazy len jednostranne z pohľadu hodnotenia ÚVTOS (...) a nevysporiadal sa s námietkami obhajoby. Dôkazy (disciplinárne tresty) ktoré mi boli kladené za vinu KS v BB používal bez preskúmania ich opodstatnenosti a zákonnosti“.

V súvislosti s tým sťažovateľ obšírnejšie ozrejmuje okolnosti viacerých disciplinárnych trestov, ktoré mu boli udelené počas výkonu trestu odňatia slobody v rokoch 2001 a 2004.

Porušenie základného práva podľa čl. 50 ods. 3 ústavy vidí sťažovateľ v tom, že „žiadal KS v BB, aby mi zabezpečil zvukový záznam z verejného zasadnutia OS v BB

(IČS: 6105011048) v bežnom prístupnom formáte. KS v BB mojej požiadavke nevyhoviel a tak som nemal možnosť pripraviť moje odvolanie proti uzneseniu OS v BB na patričnej úrovni“.

K namietanému porušeniu základného práva zaručeného v čl. 50 ods. 5 ústavy sťažovateľ uviedol, že k nemu malo dôjsť na tom základe, že *„KS v BB pri posudzovaní podmienok na podmienené prepustenie z VTOS vyčítal disciplinárne tresty z I. NVS za čo som už bol potrestaný“.*

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť

uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

1. Predmetom sťažnosti je okrem iného tvrdenie sťažovateľa, že označeným uznesením krajského súdu došlo k porušeniu jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1, základného práva na poskytnutie času a možnosti na prípravu obhajoby podľa čl. 50 ods. 3 a základného práva zakazujúceho stíhať za trestný čin, za ktorý už bol páchatel právoplatne odsúdený alebo oslobodený spod obžaloby, podľa čl. 50 ods. 5 ústavy, ako aj práva na prejednanie jeho záležitosti spravodlivo a v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

a) Namietané porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy sťažovateľ odôvodnil najmä tým, že v okolnostiach daného prípadu išlo o nespravodlivý súdny proces.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Ústavný súd po oboznámení sa s odôvodnením namietaného uznesenia krajského súdu zistil, že krajský súd toto svoje rozhodnutie náležite odôvodnil poukazujúc najmä na to, že *„Krajský súd sa stotožňuje s právnymi závermi uznesenia okresného sudu, ako aj s jeho dôvodmi, keď tento podľa § 61 ods. 1 Tr. zák. č. 140/1961 Zb. žiadosť odsúdeného RNDr. E. K. o podmiennečné prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody zamietol.*

Podľa § 61 ods. 1 Tr. zák. č. 140/1961 Zb. účinného do 31. 12. 2005 po výkone polovice uloženého alebo podľa rozhodnutia prezidenta republiky zmierneného trestu odňatia slobody môže súd odsúdeného podmiennečne prepustiť na slobodu, ak odsúdený vo výkone trestu plnením svojich povinností a správaním preukázal polepšenie a môže sa od neho očakávať, že v budúcnosti povedie riadny život.

Podľa § 61 ods. 2 Tr. zák. pri rozhodovaní o podmiennečnom prepustení prihliada súd aj nato, do ktorej nápravno-výchovnej skupiny je odsúdený zaradený.

Uvedené ustanovenie sleduje najmä to, aby dosiahnutý stupeň nápravy bol posudzovaný nielen podľa chovania odsúdeného a jeho pomeru k práci vo výkone trestu, ale tiež so zreteľom na to, či sa odsúdený zbavil všetkých záporných vlastností a sklonov, ktoré ho viedli k trestnému činu, pre ktorý bol odsúdený a či sa podmienkam a požiadavkám výkonu trestu neprispôbil len formálne. Závažnosť spáchaného trestného činu, rovnako ako skutočnosť, do ktorej nápravno výchovnej skupiny je odsúdený zaradený, je potrebné hodnotiť v súvislosti s otázkou, či vzorné správanie odsúdeného vo výkone trestu a jeho pomer k práci, ktorý sa javí poctivý, je výrazom jeho skutočného polepšenia a či je možné od neho očakávať, že v budúcnosti povedie riadny život pracujúceho človeka. Preto je potrebné pri hodnotení závažnosti trestného činu v zmysle § 61 ods. 2 Tr. zák. vychádzať obdobne z kritérií uvedených v ustanovení § 3 ods. 4 Tr. zák., a to v rozsahu potrebnom pre účely podmienenečného prepustenia.

Predovšetkým je potrebné prehodnotiť stav jeho prevýchovy s prihliadnutím na ust. § 61 ods. 1 Tr. zák. Pracovnú morálku odsúdeného RNDr. E. K. nemožno hodnotiť ako príkladnú. Aj správanie odsúdeného vykazuje nedostatky o čom svedčí aj samotné hodnotenie Ústavu na výkon trestu odňatia slobody (...) a počet disciplinárnych pokarhaní.

Z odpisu registra trestov je zrejmé, že odsúdený sa v minulosti inej trestnej činnosti nedopustil, avšak vzhľadom na závažnosť trestného činu falšovania a pozmeňovania peňazí a cenných papierov, ktorého sa dopustil a pre ktorý bol odsúdený na desať rokov nepodmienečne bude predovšetkým potrebné, aby sa vo výkone trestu skutočne zbavil všetkých závad, ktoré u neho doposiaľ výkon trestu narušovali, aby v budúcnosti skutočne dokázal žiť riadnym životom pracujúceho človeka a vystríhal sa akéhokoľvek závadného jednania.

Krajský súd dospel k záveru, že odsúdený nepreukázal polepšenie a nedáva záruku, že po podmienenečnom prepustení na slobodu povedie riadny život.

Za týchto okolností Krajskému súdu v Banskej Bystrici, ako súdu nadriadenému nezostávalo nič iné, ako podľa § 148 ods. 1 písm. c/ Tr. por. sťažnosť odsúdeného zamietnuť a rozhodnúť tak, ako je to uvedené vo výroku tohto uznesenia“.

Ústavný súd pripomína, že zmysel podmienenečného prepustenia z výkonu trestu odňatia slobody nie je v tom, aby za dobré správanie bol odsúdený automaticky

podmienečne prepustený po uplynutí stanovenej doby bez zreteľa na účel trestu. Je potrebné vziať do úvahy i samotný účel trestu, ktorý obsahuje viac komponentov, ku ktorým súdy pri svojom rozhodovaní musia prihliadať. Podstatou ich úvah je potom v konečnom dôsledku dôvodnosť predpokladu, že odsúdený povedie v budúcnosti i na slobode riadny život s minimalizáciou rizika jeho recidívy. Pokiaľ všeobecný súd prihliadol na okolnosť, že nie je zabezpečená podmienka budúceho riadneho života sťažovateľa, je to výlučne iba vecou jeho uváženia, ak dospel k záveru, že doterajší výkon trestu odňatia slobody neodstránil charakterové vlastnosti, ktoré sťažovateľa viedli k páchaniu závažnej trestnej činnosti.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom všeobecného súdu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom všeobecného súdu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať tú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (napr. I. ÚS 140/03, IV. ÚS 166/04, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 168/05, II. ÚS 132/06).

Z uvedeného vyplýva, že krajský súd v napadnutom uznesení riadne odôvodnil, na základe čoho zamietol sťažnosť sťažovateľa proti uzneseniu okresného súdu sp. zn. 3 PP 159/2005 z 11. septembra 2006, ktorým bola zamietnutá žiadosť sťažovateľa o podmienečné prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody.

Ústavný súd konštatuje, že zo skutočností, ktoré sťažovateľ vo svojej sťažnosti uviedol, nemožno usudzovať, že napadnuté uznesenie krajského súdu má také nedostatky, ktoré by odôvodňovali záver o jeho arbitrárnosti alebo o zjavnej neodôvodnenosti a v konečnom dôsledku o porušení označeného práva sťažovateľa. V napadnutom uznesení krajského súdu sa neprejavujú vnútorné rozpory a pri prijímaní skutkových a právnych záverov nedošlo k žiadnym zjavným omylom alebo k uvedeniu skutočností, ktoré by boli

v zrejmom rozpore s podstatou súdnej ochrany požadovanej v konaní o podmiennečnom prepustení z výkonu trestu odňatia slobody.

Na základe toho ústavný súd sťažnosť sťažovateľa pri predbežnom prerokovaní v tejto časti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

b) K namietanému porušeniu základného práva na poskytnutie času a možnosti na prípravu obhajoby podľa čl. 50 ods. 3 ústavy malo dôjsť, ako už bolo uvedené, podľa sťažovateľa tým, že *„žiadal KS v BB aby mi zabezpečil zvukový záznam z verejného zasadnutia OS v BB (IČS: 6105011048) v bežnom prístupnom formáte. KS v BB nevyhovelo mojej požiadavke a tak som nemal zabezpečenú možnosť pripraviť moje odvolanie proti uzneseniu OS v BB na patričnej úrovni“*.

Podľa ustanovenia § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde jednou z podmienok prijatia sťažnosti fyzickej osoby na konanie pred ústavným súdom podľa čl. 127 ústavy je jej podanie v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu, ktorým malo byť spôsobené namietané porušenie základného práva. Nedodržanie tejto lehoty je zákonom ustanoveným dôvodom na odmietnutie sťažnosti (§ 25 ods. 2 citovaného zákona). Ústavný súd považuje nevyhovenie požiadavke sťažovateľa o poskytnutie zvukového záznamu z hlavného pojednávania pred okresným súdom za opatrenie podľa § 49 zákona o ústavnom súde.

Podľa zistenia ústavného súdu verejné zasadnutie, na ktorom došlo k odsúdeniu sťažovateľa rozsudkom sp. zn. 1 T 11/98, sa uskutočnilo na krajskom súde 6. mája 1999 a uvedeného dňa bolo právoplatne skončené konanie v jeho trestnej veci.

Z týchto dôvodov je zrejmé, že sťažnosť sťažovateľa doručená ústavnému súdu 19. marca 2007 bola vo vzťahu k argumentácii týkajúcej sa namietaného porušenia základného práva podľa čl. 50 ods. 3 ústavy podaná po uplynutí dvojmesačnej lehoty ustanovenej zákonom pre tento druh konania pred ústavným súdom a vzhľadom na to ju ústavný súd v tejto časti odmietol ako podanú oneskorene.

c) Porušenie čl. 50 ods. 5 ústavy vidí sťažovateľ v tom, že „*pri posudzovaní podmienok na podmiennečné prepustenie z VTOS vyčítal disciplinárne tresty z I. NVS, za čo som už bol potrestaný*“.

Podľa § 61 zákona č. 140/1961 Zb. po výkone polovice uloženého alebo podľa rozhodnutia prezidenta republiky zmierneného trestu odňatia slobody môže súd odsúdeného podmiennečne prepustiť na slobodu, ak odsúdený vo výkone trestu plnením svojich povinností a správaním preukázal polepšenie a môže sa od neho očakávať, že v budúcnosti povedie riadny život.

Z uvedeného vyplýva, že pri rozhodovaní o podmiennečnom prepustení si súd musí vyžiadať predovšetkým správu z ústavu na výkon trestu odňatia slobody o správaní a pracovnej morálke odsúdeného a o dosiahnutom stupni jeho prevýchovy, ktorej súčasťou je nesporne aj informácia o uložených disciplinárnych opatreniach. Uvedený postup nemožno v žiadnom prípade kvalifikovať ako opätovné stíhanie páchatel'a za trestný čin, za ktorý už bol právoplatne odsúdený.

V zmysle ustálenej súdnej praxe ústavného súdu uplatňovanie zákona v súdnom konaní a postup súdu v súlade s platným a účinným zákonom (procesnými a hmotnoprávnymi predpismi konania v trestnoprávnej veci) nemožno hodnotiť ako porušovanie základných ľudských práv a slobôd (napr. I. ÚS 8/96, I. ÚS 6/97, II. ÚS 81/00).

Z toho dôvodu ústavný súd sťažnosť aj v tejto časti po jej predbežnom prerokovaní odmietol z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

d) Čo sa týka namietaného porušenia práva sťažovateľ'a na prejednanie jeho záležitosti spravodlivo a v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ústavný súd poukazuje na to, že predmetná sťažnosť nesmerovala proti postupu krajského súdu týkajúceho sa rozhodnutia o vine a treste, ktorým bol v trestnej veci sťažovateľ'a rozsudok krajského súdu sp. zn. 1 T 11/98 zo 6. mája 1999, ale proti postupu a uzneseniu krajského súdu, ktorým bola v opravnom konaní zamietnutá sťažnosť sťažovateľ'a proti uzneseniu

okresného súdu sp. zn. 3 PP 159/2005 z 11. septembra 2006, ktorým bola zamietnutá žiadosť sťažovateľa o podmiennečné prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody.

Kritériom aplikovateľnosti čl. 6 ods. 1 dohovoru je materiálna povaha predmetu konania. Aplikácia uvedeného článku dohovoru prichádza do úvahy iba v prípade, že ide o konanie, v ktorom sa rozhoduje o „občianskych právach alebo záväzkoch“, prípadne o „oprávnenosti trestného obvinenia“. Nie je pritom rozhodujúce, či v okolnostiach konkrétneho prípadu rozhoduje všeobecný súd alebo iný orgán verejnej moci, a taktiež nie je rozhodujúca ani povaha zákona, ktorý upravuje predmet daného konania, rovnako tak ani povaha strán (účastníkov konania), resp. povaha právneho vzťahu, o ktorý v danej veci ide (IV. ÚS 241/07).

V tomto konaní sa už nerozhodovalo o trestnom obvinení v zmysle čl. 6 ods. 1 dohovoru, a preto tento článok nie je na dané konanie aplikovateľný. Sťažnosť sťažovateľa je teda nezlučiteľná *ratione materiae* s čl. 6 ods. 1 dohovoru, a preto ju bolo potrebné aj v tejto časti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietnuť ako zjavne neopodstatnenú.

2. Predmetom sťažnosti je napokon tvrdenie sťažovateľa o porušení jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, k čomu malo dôjsť podľa neho tým, že krajský súd nerozhodol vo veci jeho žiadosti o podmiennečné prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody v zákonom ustanovenej 60-dňovej lehote (§ 333 ods. 1 zákona č. 141/1961 Zb.).

Jednou zo základných pojmových náležitostí sťažnosti podľa čl. 127 ústavy je to, že musí smerovať proti aktuálnemu a trvajúcemu zásahu orgánov verejnej moci do základných práv sťažovateľa. Uvedený názor vychádza zo skutočnosti, že táto sťažnosť zohráva aj významnú preventívnu funkciu, a to ako účinný právny prostriedok na to, aby sa predišlo zásahu do základných práv, a v prípade, že už k zásahu došlo, aby sa v porušovaní týchto práv nepokračovalo.

Preto, ak je zrejmé, že v čase, keď bola sťažnosť ústavnému súdu doručená, už k namietaným zbytočným priet'ahom v konaní nemohlo dochádzať, je daný dôvod na odmietnutie takejto sťažnosti pre jej zjavnú neopodstatnenosť.

Pokiaľ ide o sťažnosť sťažovateľa v časti, v ktorej namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 2 To 312/06, ústavný súd konštatuje, že v čase podania sťažnosti ústavnému súdu označené konanie už na krajskom súde neprebiehala, pretože vec bola uznesením uvedenej spisovej značky zo 7. decembra 2006 právoplatne skončená.

Z uvedeného vyplýva, že k namietanému porušeniu základného práva sťažovateľa postupom krajského súdu v konaní sp. zn. 2 To 312/06 v čase podania sťažnosti ústavnému súdu už nemohlo dochádzať.

Na základe toho ústavný súd dospel k záveru, že sťažnosť podaná proti postupu krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 2 To 312/06 je zjavne neopodstatnená, a preto ju podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde po jej predbežnom prerokovaní z tohto dôvodu odmietol.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti v celom rozsahu stratilo už opodstatnenie, aby ústavný súd rozhodoval o ďalších požiadavkách sťažovateľa.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 14. februára 2008